

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

*„Každá duše, jež má ke mně
vztah, bude po celou věčnost
rozjímat o mé lásce a mém
milosrdenství.“*

/Deníček 699/

4

1. ROČNÍK
2006

Drazí přátelé,

odevzdáváme do Vašich rukou čtvrté číslo „Apoštola“.

V tomto roce jsme se v prvním čísle snažili nejdříve zamyslet nad tajemstvím Božího milosrdenství a odhalit „Boží tvář pro dnešní dobu“ – jak to napsal v úvodním slovu k číslu pan kardinál Miloslav Vlk.

Druhé číslo jsme věnovali důvěře Bohu jako odpovědi člověka na Boží milosrdenství. Potom jsme se snažili zamyslet nad konáním dobra, které je praktickým vyjádřením vděčnosti za Boží milosrdenství projevované nám všem, což bylo náplní třetího čísla.

Ve čtvrtém čísle chceme uvést formy úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. K nim se pak budeme vracet v dalších číslech „Apoštola“.

Končíme první rok vydávání časopisu a děkujeme Vám za Vaši přízeň, díky které můžeme „Apoštola“ vydávat. Stále čekáme na Vaše návrhy, názory, svědectví a postřehy. Zároveň Vám přejeme, ať se v novém roce Boží milosrdenství projevuje v životě Vás všech, Vašich rodin a přátel.

P. Wojciech Zubkowicz SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává:

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Adresa redakce:

Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
P.O.Box 22

tel. 326 910 552, mobil: 774 521 531

fax: 326 910 551, e-mail: abm@staraboleslav.com

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowicz SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM, archiv poutního místa ve St. Boleslavi

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí
z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele
(viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowicz SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo F. Lobkowicze:

Bůh je nekonečně milující Otec 3

Obrať mě, a já se obrátím 5

Natalie 6

Duchovní slovo 9

Rozhovor s Lucjanem Balterem SAC:

O Božím milosrdenství 10

Život svaté Faustyny (4) 14

Cyklus:

Formy úcty k Božímu milosrdenství ... 16

Korunka k Božímu milosrdenství 23

K zamyšlení:

Umění přijmout sám sebe 24

Ohlédnutí:

Národní Svatováclavská pouť 26

Stará Boleslav • bohoslužby 29

Literatura 30

Informace 31

FRANTIŠEK LOBKOWICZ,
BISKUP OSTRAVSKO-OPAVSKÝ

BŮH JE NEKONEČNĚ MILUJÍCÍ OTEC

Často se zamýšlím nad faktem, proč současný svět má tak velkou tendenci k nevěření. O naší zemi se říká, že patří k nejateističtějším. Možná je u nás mnoho těch, kteří o sobě říkají, že jsou nevěřící, ale domnívám se, že jinde ve světě to není o nic lepší, jen to lidé tak nahlas neříkají. Proč tak mnozí odmítají přijmout skutečnost Boha do svého života?

Domnívám se, že hlavní příčinou je velká neznalost. Plně chápou, že člověk rád odmítne ve svém životě něco, o čem se mu v opravdové masáži mozku neustále říká, že křesťané se musí svého Boha bát. Vždyť dává nějaká přikázání a tím lidi omezuje, a když nezachovávají jeho příkazy, tak je za to trestá. Přiznám se, že bych asi takový obraz Boha také nechtěl.

Jednak chci poznamenat, že jsem dávno poznal, že přikázání neomezují, ale především osvobozují od skutečného zla. Život podle Božích přikázání činí člověka šťastným a svobodným. Dalším momentem nekonečně velikého omylu je neznalost základní Boží vlastnosti, kterou vyjádřil svatý apoštol Jan a kterou si pro název své první encykliky půjčil papež Benedikt: Bůh je láska. Já se opravdu nemusím Boha bát, já k němu dokonce mohu přijít a důvěrně ho oslovit: Abba – tatínku. Evangelia mi přibližují Ježíše jako toho, který odpouští. Nejedno uzdravení je uvedeno slovy: odpouštěj se ti hříchy. I na kříži ukazuje své „milé srdce“, tedy milosrdenství. Nelze nepřipomenout podobenství o marnotratném synu, které by se mělo spíš nazývat podobenstvím o milosrdném otci. Bůh není ona hrozná a vše trestající bytost, ale nekonečně milující otec. Plným právem mohl Bůh nechat člověka v jeho rozhodnutí otročit hříchu. Místo toho posílá svého jednorozeného Syna, aby každý, kdo v něho uvěří, měl v sobě život věčný. Neboť právě tak moc miloval svět, že poslal svého Syna, aby svět vykoupil a zachránil.

Boží milosrdenství potkávám opravdu na každém kroku a denně s ním mohu činit zkušenost. V nastávající vánoční době bychom si mohli uvědomit jednu výzvu, která pramení z nekonečné dobroty Boží: buďte milosrdní, jako je milosrdný váš nebeský Otec. Možná tím učiníme svět o trochu lepší a třeba ukážeme některým hledajícím, že Boha se opravdu nemusí bát, protože je právě nekonečně milosrdný a plný lásky.

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

OBRAŤ MĚ, A JÁ SE OBRÁTÍM

A už je to opět tady... je tu advent s výzvami k „vyrovnání cest“, „k polepšení“... Nuže, dejme se tedy do práce, sepišme „hříchy a zlozvyky“, sepišme i nějaký konkrétní sebezápor. A učiníme zadost adventní výzvě k obrácení... Ještěže advent trvá tak krátce, brzy budeme mít toto trýznivé sebemučení za sebou!

Tak toto není advent! A toto neodpovídá ani tomu, co Jan Křtitel hlásal a k čemu vybízel před Ježíšovým veřejným vystoupením! On nehlásal obrácení „kvůli polepšení“, ale kvůli Pánu, který přicházel! Zřeknutí se starých cest a příprava nové cesty nejsou samoúčelnými „praktikami“, ani praktikami k sebezdonalování a k odložení právě toho „protivného“ zlozvyku či hříchu, který mi tak „vadí“. Je to příprava cesty kvůli Pánu. Ne kvůli sobě, kvůli svému zdokonalení a zlepšení, ale kvůli Pánu. Toto zaměření na Pána dodává adventní přípravě novou kvalitu a hloubku.

Pán přichází, a proto nemohu zůstat při starém! Ani nemohu zůstat na okraji cesty, jako pouhý pozorovatel (třeba krásné adventní liturgie). Pán přichází kvůli mně, aby mě vyvedl ze stereotypů, slepých uliček a zavedl na cestu neznámou, dobrodružnou, živou (srv. Žd 10,20). Vyvedl ze šedi k světlu vánoční hvězdy.

Nemohu zůstat při starém... To možná dost dobře víme, až moc dobře, a proto se bojíme si připustit naléhavost této výzvy. Kolik neúspěšných pokusů o vykročení na novou cestu „za Pánem“! Přece jen je naděje „i pro beznadějně případy“: „Býval jsem jak nezrokrocený býček. Obrat mě, a já se obrátím, vždyť ty, Hospodine, jsi můj Bůh“

(Jer 31,38). Nebyli jsme někdy takovými „nezrokrocenými býčky“, kteří se ženou po svých cestách, za svými vrtochy a touhami, ale ne za Pánem? Kteří se „ženou“ adventem jen „po prošlapaných cestách“ shánění dárků, běhání po obchodech? A přece toto advent není! Jistě, k slavení Vánoc patří i vnější kulisa, ale nemůžeme redukovat advent na „materiální zajištění“ vánočních svátků! Advent je víc – víc než „pokání“, víc než horečnaté kupování. Je to čekání na Pána. Na Pána, který se chce nově narodit v chlévě mého nitra.

Je těžké prožít advent „s očima upřenými na Pána“ – běžný život fascinuje naše oči stále dalšími novinkami. Ale my se můžeme stále znovu modlit: „Obrat mě, a já se obrátím. Obrat můj pohled na sebe, a budu na tebe čekat. Obrat mě, protože přijdeš... Obrat můj pohled, a já svůj pohled obrátím k tobě.“

K reflexi

Advent není jen „přípravou“ vánočních dárků – je především přípravou na Kristův příchod. Zkus hledat konkrétní podobu této přípravy (např. opakování modlitby „Přijď, Pane Ježíši“, vymezení určitého časového prostoru pro čtení textů z liturgie, např. z Izaiáše...).

NATÁLIE

V jedné nemocnici jsem se setkal s malou holčičkou, která měla rakovinu. Jmenovala se Natálie. V nemocnici byla už půl roku. Povíдали jsme si a ona mi řekla, že zítra jde už domů. Přesto, že to povídala klidně, cítil jsem v jejím hlase, jak moc po tom touží. Po rozhovoru s ní jsem šel na jiné oddělení a dal se do řeči s doktorkou. Po chvíli k nám přišla jistá žena – byla to maminka této holčičky. „Nepojede,” – řekla – „včera měla sice dobré výsledky, ale dnes jsou opět špatné”. Potom se na nás podívala a zeptala se: „No, ale jak jí to mám říct? Ona přece na to tak čeká?”

V tuto chvíli jsem si začal uvědomovat, co je to vlastně čas očekávání.

My teď prožíváme advent, to znamená: čas očekávání. Každý z nás prožívá advent jinak, jsou přece různé druhy adventů: na vyšší plat, na práci, na chléb, na kariéru, na auto, na byt, na výhru v saze, na štěstí, na lásku... Lidé čekají... A mezi těmi adventy je také ten advent církevní, trochu jiný než ty ostatní, protože radostný. To je přece očekávání Krista.

Každý rok říkáme: advent, čekáme Pána Ježíše. Dnes ale, už několik dní před betlémskou nocí, položme si otázku: proč? Proč vlastně čekáme Ježíše?

Židé čekali Mesiáše, protože věřili, že když přijde, vyřeší jejich problémy, odstraní nebezpečí, zlo, nemoci, zajistí šťastný a bezpečný život. Proto prorok Izaiáš vyzývá: „Posilněte skleslé ruce, ochablá kolena upevněte! Malomyslným řekněte:

Vzmužte se, nebojte se! Hle, Bůh váš! On sám přijde a spasí vás!” (Iz 35,3–4) I píše dál Izaiáš, že když Mesiáš přijde: „Tehdy se otevrou oči slepých, odemknou se uši hluchých. Tu poskočí chromý jak jelen a zaplesá jazyk němého.” (Iz 35,5–6)

A my si můžeme v Evangelii přečíst, jak sv. Jan Křtitel poslal své učedníky, aby se zeptali Ježíše, zda on je tím očekávaným Mesiášem (srv. Mt 11,2–11). A Ježíš odpovídá právě těmito slovy z knihy proroka Izaiáše – ale mění slova: Izaiáš píše, že se otevrou oči slepých (a Ježíš říká: slepí vidí), že se odemknou uši hluchých (a Ježíš říká: hluchí slyší), že poskočí chromý jak jelen (a Ježíš říká: chromí chodí). Více – Ježíš mluví o zázracích ještě větších: dokonce mrtví vstávají! Tedy: proroctví se splnilo, Ježíš potvrzuje, že je Mesiáš.

A my? Proč my čekáme Ježíše? Možná někdo řekne: protože tak, jak Židé věřili v Mesiáše, tak my věříme v Ježíše – že když on přijde, vyřeší naše problémy.

Určitě? Vyřeší Ježíš opravdu naše každodenní, životní problémy? Pomůže nám najít práci, dá peníze i zdraví, zavede na světě mír, projde se po světě, po Čechách, po Moravě a obrátí ty, kteří nejsou věřící? Udělá to Ježíš?

V oblasti víry také existují nedorozumění. Člověk očekává od Boha často to, co se mu zdá nejdůležitější. Řekli jsme o Židech, že čekali Mesiáše – ale když Ježíš přišel a proroctví Izaiáše se splnilo, oni neuvěřili a nepřijali Ježíše. Proč ho tedy odmítli, když na něj čekali po celá staletí?

Protože jim nedal to, co chtěli: měl přijít velký a mocný král, který přijde s mocí a zvítězí nad Římem, a přišel ubohý tesař z Nazareta. Oni chtěli šťastné království tady a teď, a on začal hlásat království nebeské. Proto přišel ke svým, a ti ho odmítli.

VLASTIMIL BLÁHA • „Ó ŘEKO ZÁZRAKŮ” – 1970

Položme si také my otázku: jakého Ježíše čekám a co po něm chci?

Máme k tomu velkou příležitost, protože Evangelium nám dává výjimečnou šanci dialogu s Ježíšem. V tomto Evangeliu jsou totiž dvě otázky. Nejdřív se lidé ptají Boha: „Ty jsi ten, který má přijít, anebo máme čekat jiného?“ (Mt 11,3) A pak se Bůh ptá lidí: „A proč jste sem přišli? Co chcete vidět? Co hledáte?“ (srv. Mt 11,7–8)

Co hledáme??

Toužíme být šťastní, každý s nás chce milovat a být milován, všichni chceme ve zdraví a v radosti prožít svůj život, nechce-

me slzy, utrpení, bolesti, nechceme cítit hlad, žít v nouzi, ve strachu, bát se, že ztratíme práci, že bude válka, že zemřeme...

A proto se ptáme: Je Ježíš ten, kdo nám dokáže pomoci? Vyřeší naše problémy?

Ano, on je ten, který to může dokázat.

Jenomže Ježíš nepřichází proto, aby vyřešil naše problémy, ale především proto, aby odstranil příčinu těchto problémů. Ježíš přichází, aby úplně změnil svět i naši lidskou přirozenost poškozenou prvním hříchem. To znamená, že nepřichází jenom uzdravovat, ale především odstranit příčiny nemocí, nepřichází dát chléb stovkám nebo tisícům

lidí, ale aby nás naučil se o chléb dělit, nepřichází nás zachránit před tělesnou smrtí, ale naučit nás, co máme dělat a jak žít, abychom dostali život věčný. Přichází tedy ne proto, aby změnil lidský život, ale proto, aby změnil člověka – potože jestli se změní člověk, změní se také jeho život a celý svět.

Každé dobro, které děláme a které dostáváme, je důkazem přítomnosti Pána Ježíše mezi námi – protože ten člověk, který dává dobro, má ve svém srdci lásku. A přece víme ze svatého Písma, že Bůh je láska (srv. 1J 4,7–8).

A právě tak se rodí Ježíš: stejně jako

před 2000 lety: v tichosti, vždy jako láska, mír a dobro, které hledají místo v lidském srdci, tak jak on hledal místo v Betlémě.

Rozdíl je jenom v tom, že před dvěma tisíci let Bůh rozhodl o tom, že se Ježíš narodí, a člověk o tom, kde se narodí. Dnes je to naopak: Bůh rozhoduje o místě narození – a chce, aby to bylo srdce člověka – a člověk rozhoduje, jestli se tam Ježíš může narodit.

A o tom právě budeme tento rok o Vánocích rozhodovat také my, každý osobně. Proto přeji vám a sobě, kéž by to naše rozhodnutí tento rok bylo správné...

P. Wojciech Zubkiewicz SAC ■

LUKÁŠ 2,16–21

Zpráva, kterou pastýři uslyšeli od andělů, byla velmi přitažlivá. Nesla v sobě radost a pokoj. Tyto hodnoty všichni potřebujeme, protože nám vyprávějí o Boží přítomnosti. Intuitivně jdeme za tím, co vnáší do našeho života klid, sebeovládání, něžnost a radost. Toužíme po takové atmosféře, po lidech, kteří tvoří takové klima tím, že se objeví, svým vyprávěním, úsměvem, gesty. Stýská se nám po pokoji, protože je v nás hodně neklidu. Jsme příliš unavení životem a znechucení. Proto také hledáme radost a naplnění. Jsme „pokoušení“ k hledání této radosti tam, kde není. Často jdeme za zdánlivou radostí, která nedokáže potěšit, ale naopak, dává pocit, že jsme přišli o něco důležitého.

Když andělé zvěstovali „velikou radost“, bylo to, jako by nebe sestoupilo na zem. Spolu s příchodem Ježíše na zem vzrostl zájem o to, co se do té doby zdálo skrze všechny náboženské předpisy Starého Zákona neobvykle vzdálené. Skrze Ježíše se Bůh stává pro člověka neobvykle blízký, dá se říct: „můj“.

Radost nepramenila jen z toho, že pastýři slyšeli hlas andělů a viděli veliké světlo na poli, i když byla noc, ale hlavně z toho, že se po příchodu k Betlému dívali na Ježíše a mluvili s Marií a Josefem. Tohle byl ten okamžik, kdy jejich radost byla upevněna. Když se dívali na Ježíše, utvrzovali v sobě pocit radosti a pokoje.

Hledejme ty, kteří setrvávají v pokoji a radosti. Hovořme o tom, co přináší radost našemu srdci, a tím osvobozuje od neklidu.

Přítomnost pokoje v našem srdci je příznakem toho, že „Bůh v nás našel zalíbení“. Je to zároveň důkazem toho, že Bůh skrze milost pokoje, kterou nám dává, očekává od nás spolupráci a vstřícnost ve vzájemné lásce.

P. Józef Pierzchalski SAC ■

„Prožívám čas s Matkou Boží a připravuji se na tu slavnostní chvíli – na příchod Pána Ježíše. Matka Boží mě poučuje o vnitřním životě duše s Ježíšem, zvláště ve svatém přijímání – jak veliké tajemství v nás působí svaté přijímání, to poznáme teprve na věčnosti. Ó nejdrahocennější chvíle života!“

/Deníček 1181/

O BOŽÍM MILOSRDENSTVÍ

ROZHOVOR
S LUCJANEM
BALTEREM SAC

❖ **Boží milosrdenství je uctíváno v Církvi od jejího počátku. V čem je tedy úcta, která vznikla na základě zjevení s. Faustyně, nová?**

Není možné říci rovnou, že Církev uctívá Boží milosrdenství odedávna. Ano, Boží milosrdenství je přítomno na stránkách Bible, je přítomno v liturgii, avšak formalismus posledních staletí zapůsobil tak, že se do popředí dostala přísná a trestající Boží spravedlnost. Dokonce jedna z tak zvaných hlavních pravd víry říká, že Bůh je spravedlivý soudce, který zlé činy trestá a dobré odměňuje. Žádný starší katechismus už ale neobsahuje stejnou pravdu o Božím milosrdenství. Snad proto se sám Ježíš musel domáhat něčeho moc důležitého, co se jakoby vytratilo ze zorného pole křesťanů: svého velkého milosrdenství.

Už v meziválečném období byly ve Francii vydány poznámky sestry Josefy Menendez (1890–1923). Tato Španělka vstoupila do Kongregace Sacré Coeur ve Francii a Ježíš milosrdný se jí často zjevoval a hovořil s ní. Kniha měla čtená vydání i po druhé světové válce a úvodní slovo

k prvnímu vydání napsal tehdejší apoštolský nuncius ve Francii kard. E. Pacelli, pozdější papež Pius XII. V polštině byla vydána v roce 1949 ve Spojených státech pod názvem „Výzva Lásky“, z francouzštiny ji přeložil můj řádový spolubratr RD F. Cegiełka SAC. Bohužel nakladatel, jezuita H. Monier-Vinard, místo aby dal do rukou čtenářům původní text, napsal své vlastní dílo, ve kterém často citoval slova sestry Menendez. Ke čtenářům nepromlouvá Ježíš ústy řeholní sestry, mají místo toho obšírný komentář k poselství Ježíše Krista. Tato kniha určitě připravila půdu k rozvoji úcty k Božím milosrdenství, která by možná mohla vypadat jinak v případě, že by se vyvíjela bez komentáře, na základě samotných poznámek sestry Josefy Menendez.

Rád bych k tomu dodal, že Jan Pavel II. chtěl zřetelně upozornit na všeobecný rozměr úcty k Božím milosrdenství. Prohlásil proto sv. Terezii od Dítěte Ježíše učitelkou Církve vlastně kvůli jejímu vlastnímu výroku, že Bůh je dobrý, milující Otec, kterého se vůbec nebojí. Svátá Terezie to řekla a zapsala v době všeobecně vládnoucího jansenismu, kdy

bylo běžné vyhrožovat lidem a strašit je spravedlivým Bohem. Papež tímto poukázal veřejně na malou Terezii a nepochybně tak Církev a svět připravil na svátek Božího milosrdenství, který následně sám ohlásil.

V odpovědi na vaši otázku je třeba říct, že novou věcí byly formy úcty k Božím milosrdenství, které Faustyna předávala. Některé z nich, jmenovitě obraz Ježíše milosrdného a svátek Božího milosrdenství, mají z důvodu papežských prohlášení oficiální povahu. Ostatní patří mezi soukromé pobožnosti, i když se věrní modlí společně.

❖ **V Deníčku sestry Faustyny najdeme poznámku o tom, že z Polska vyjde jiskra, která připraví svět na poslední Kristův příchod. Myslíte si, že úcta k Božím milosrdenství je tou jiskrou a že už teď Kristus připravuje svět na svůj druhý příchod?**

Významný je fakt, že sám Jan Pavel II. citoval tato slova během slavnostního posvěcení svatyně Božího milosrdenství v Krakově – Łagiewnikach dne 17. srpna 2002, kde světil Církev a celé lidstvo Božím milosrdenství. Řekl tehdy: „Ať se plní Kristův závazný příslib, že z tohoto místa vyjde «jiskra, která připraví svět na Jeho poslední příchod» (srv. Deníček 1732).“ Zároveň zdůraznil, že „tu jiskru Boží milosti je třeba rozžehnout. Je třeba předat světu oheň milosrdenství.“ Můžeme vyvodit, že papež měl na zřeteli kult Božího milosrdenství, který se po mnohá léta v Polsku vyvíjel. Osobně si však myslím, že je možné vidět zde více významů a úrovní: onou jiskrou je sám Jan Pavel II., který po celých dlouhých 27 let hlásal světu poselství o Bohu bohatém

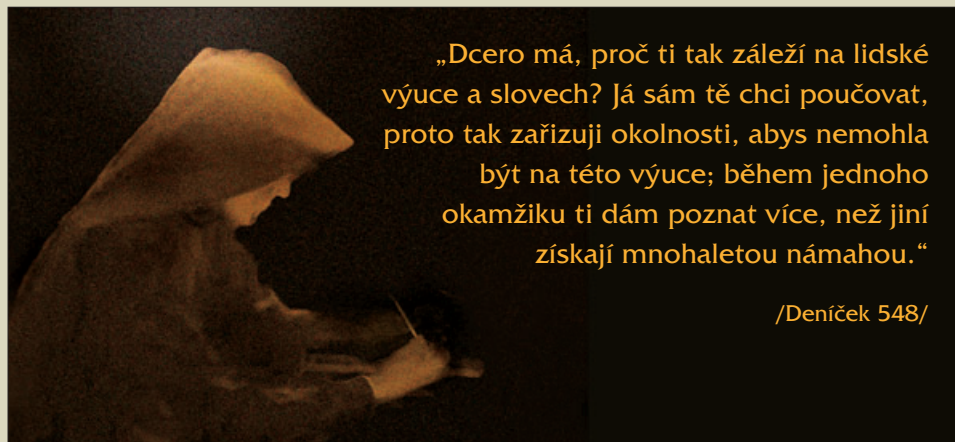
na milosrdenství, je jí také sama úcta k Božímu milosrdenství a může se jednat i o úctu k Božímu milosrdenství, kterou Jan Pavel II. otevřeně šířil. Jsem vnitřně přesvědčen, že každá z těchto možností je platná, odlišují se pouze tím, co zdůrazňují: 1. papež (a kult), 2. kult, 3. kult a papež.

❖ **Hodina milosrdenství, Korunka, obraz Ježíše milosrdného a svátek Božího milosrdenství jsou základní formy úcty k Božímu milosrdenství. V Církvi byly vždy přítomné veškeré prostředky spásy. Někdo se tak může ptát, jestli jsou vůbec potřeba nějaké nové formy kultu?**

Žádná z forem úcty k Božímu milosrdenství není povinná. Jsou to doporučení, návrhy, nové možnosti, jak chválit Boha. Podle Deníčku jsou nejdůležitější obraz a svátek Božího milosrdenství. Proč tomu tak je? Obraz, který visí v kostele, kapli či v bytě, k nám promlouvá, něco nám přibližuje, zvláště svým nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti! Připomíná člověku milosrdného Boha Otce, který jest na nebesích. Ohled-

ně svátku bych rád poukázal na další zajímavou souvislost: v meziválečném období schválila církevní autorita vznik nové kongregace sester benediktinek – samaritánek. Její zakladatelka, sotva dvacetiletá Jadwiga Jaroszevska, si dala za cíl velebit Boží spravedlnost. Zanedlouho se však sám Ježíš domáhá svátku Božího milosrdenství a svou žádost odůvodňuje nikoliv pouze nutností velebit, ale především hlásat světu Boží milosrdenství. Ano, veřejná oslava svátku Božího milosrdenství má hlásat světu milosrdného Boha. Volba první neděle velikonoční nebyla náhodná: během celého liturgického roku se k Bohu obracíme nejdříve s prosbou o milosrdenství (doba adventní a postní), následně děkujeme za prokázané milosrdenství (doba vánoční a velikonoční). Proto Jan Pavel II. neváhal a v roce velkého jubilea spolu s kanonizací s. Faustyny ohlásil světu veliký svátek Božího milosrdenství.

❖ **Ohledně úcty k Božímu milosrdenství stále existují stereotypy a rozšířené nepochopení. Někteří se domnívají, že každodenní modlitba korunky jim automaticky zajistí spásu...**

„Dcero má, proč ti tak záleží na lidské výuce a slovech? Já sám tě chci poučovat, proto tak zařizuji okolnosti, abys nemohla být na této výuce; během jednoho okamžiku ti dám poznat více, než jiní získají mnohaletou námahou.“

/Deníček 548/

Není větší chyby! Už sv. Jakub apoštol zdůrazňoval nutnost starat se o spásu bližních. Ve světle učení Církve je správně chápáný apoštolát nejefektivnějším prostředkem k dosažení svatosti a spásy. V Církvi dokonce existovala praxe úplného sebeobětování za druhé a zároveň přijetí možnosti vlastního ztracení. Takový postoj byl výrazem přesvědčení a víry v to, že Bůh nezůstane lhostejný vůči tak velké, hrdinské lásce k bližnímu a přivede toho, kdo sám z lásky riskuje věčnou záhubu, k ještě většímu štěstí v nebi. Korunka k Božímu milosrdenství je vlastně takovou modlitbou za druhé, je prosbou o milosrdenství pro všechny hříšníky, ke kterým patříme i my, a pro celý svět. V opravdové modlitbě neexistuje automatismus: samotné bezmyšlenkovité opakování je prostě nesmyslné. Každá modlitba, stejně tak i korunka, chce soustředění a pozornost: má být přece autentickým, nezištným rozhovorem s Bohem.

❖ **Jste teolog. Co vás nejvíce zaujalo během četby Deníčku sestry Faustyny?**

Deníček, který Faustyna psala z příkazu svého zpovědníka P. Michała Sopočka, je v určitém slova smyslu textem nestejnorodým. Ze začátku ho plní vzpomínky týkající se dávných událostí a zážitků Faustyny, pak je teprve na jeho stránkách aktuální děj. I zde však nacházíme popisy konkrétních událostí, duchovních zážitků, mezi nimi jsou i popisy setkání s Ježíšem milosrdným, Pannou Marií, občas i s dušemi v očistci a s lidmi, k jejichž nitru dává Bůh Faustyně přístup. Proto je možné se na Deníček dívat jako na zprávu, popis událostí, nebo je možné v něm hledat něco víc. Kupříkladu zajímavý je vývoj postoje samotného P. Sopočka v okamžicích, kdy

mu Faustyna předává Ježíšovy příkazy: jeho pochybnosti, pozvolné ujišťování se ohledně pravdivosti Faustyniných mystických zážitků, následně hluboké přesvědčení, že se jedná o Boží věc, o kterou je třeba se postarat a rozšířit ji do světa (po smrti Faustyny převzal on sám její dílo do svých rukou!).

Jako teologa mě však nejvíce zaujala eschatologie obsažená v Deníčku. Prostá řeholnice tak úžasně současně a teologicky bezchybně mluví o nebi, pekle, očistci, zvláště pak o smrti, po které stále víc touží a která je pro ni přímým setkáním s bezmezně milovaným Ježíšem, s celou Svatou Trojicí, s Matkou Boží a se svatými. Nota bene místa, ve kterých Faustyna pojednává o Svaté Trojici, jsou nejen teologicky dokonalá, jsou podmanivá svou hloubkou a zároveň jednoduchostí.

Děkuji za rozhovor.

P. Wojciech Zubkowiec SAC ■

P. Lucjan Balter se narodil 7. ledna 1936 ve Vilně. Jako kněz patří do řádu otců pallotínů. Kněžské svěcení přijal 11. června 1959. V roce 1969 se stal na katolické universitě v Lublinu doktorem. V roce 1979 obhájil habilitační práci na Akademii katolické teologie ve Varšavě.

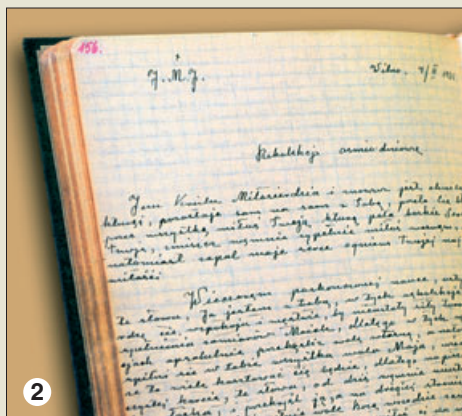
Je řádným profesorem, habilitovaným doktorem dogmatické teologie. V současné době je šéfredaktorem mezinárodního teologického časopisu „Communio“. Na universitě kardinála Stefana Wyszyńského ve Varšavě vede katedru pozitivní teologie, přednáší v semináři otců pallotínů a také na Institutu Teologie Apoštolátu.

ŽIVOT SVATÉ FAUSTYNY

POSLEDNÍCH 13 LET ŽIVOTA 4. část

Když v srpnu roku 1925 Helena Kowalská překročila práh klauzury varšavského domu, zbývalo jí už jen 13 let života. Byla to však velmi intenzivní léta, která jí nakonec přinesla vyvýšení k slávě oltářů. Kongregace sester Matky Božího milosrdenství, do které ji Pán Ježíš povolal, vedla tzv. Domy milosrdenství. Zde sestry výchovně působily na děvčata a ženy, které potřebovaly hlubokou morální obnovu. Každá členka kongregace bez ohledu na druh vykonávané práce se živě účastnila Ježíšova díla záchrany pro věčnost těch, kteří v lidských očích již zahynuli. Rovněž i Helena Kowalská, která v kongregaci během obláčky přijala jméno s. Marie Faustyna, si uvě-

domovala velikost tohoto poslání. Vypovídají o tom i slova, která napsala své spolusestře v jednom z dopisů: „Jak velkou radost cítím v duši, že mě Pán Ježíš povolal do naší kongregace, která se úzce spojuje s dílem a posláním, jaké měl Pán Ježíš, to je záchrana duší. Nesmíme zapomenout, že naše poslání je vznešené [...]. Musíme být cele proniknuty Ježíšovým duchem a mít jeho vlastnosti, tedy dát ze sebe všechno z lásky k Bohu ve prospěch nesmrtelných duší.“

S. Faustyna přebývala v mnoha domech kongregace, nejdéle však v Krakově, Płocku a Vilniusu. Pracovala zde především jako kuchařka, zahradnice nebo vrátná. Navenek nic neprozrazovalo její neobvykle bohatý mystický život. Svědomitě vykonávala svěřené práce, byla velmi soustředěná a zbožná a zároveň přirozená, prostá a rozvážná. Řeholní pravidla zachovávala věrně a ve vztazích k bližním se vyznačovala srdečností, jemností a velkou láskou.

Hlubkou duchovního života sv. Faustyny Kowalské odkrývá Deníček, který začala psát během posledních čtyř let svého života na pokyn zpovědníka P. Sopočka a se svolením představených. Z jejích zápisků se dozvídáme o velikosti poslání, které jí Pán Ježíš svěřil. Toto poslání spočívá v připomenutí odedávna známé ale zapomenuté pravdy víry o milosrdné Boží lásce k lidem a v předání nových způsobů úcty k Božímu milosrdenství. S. Faustyna stojí také u počátku velkého hnutí ctitelů a apoštolů Božího milosrdenství, jež má vést k obnově náboženského života v duchu křesťanské důvěry a milosrdenství.

Její hluboký mystický život šel ruku v ruce s utrpením. Utrpení očisťuje duši, a tím ji činí schopnější k stále většímu podílu na Božím životě a k účasti na spasitelném Kristově díle. Sestra Faustyna onemocněla tuberkulózou plic a zažívacího ústrojí a jako dobrovolnou oběť za hříšníky přijímala také s úplnou odevz-

daností do Boží vůle různá utrpení, aby takto poskytla pomoc duším ohroženým ztrátou spásy. 5. října 1938 odevzdala svou duši do rukou nebeského Otce plná důvěry v jeho bezedné milosrdenství, aby mohla u Božího trůnu zapět píseň na oslavu milosrdenství. V Deníčku nám na rozloučenou zanechala tato slova:

„Na tebe, ubohá země, nezapomenu, i když cítím, že se okamžitě celá ponořím do Boha jako do oceánu štěstí, ale to mi nezabrání vrátit se na zem a dodávat duším odvahu a vybízet je k důvěře v Boží milosrdenství.“

s. Milada Rosová KMBM ■

1/ Zpovědník P. Sopočka

2/ Deníček sv. Faustyny Kowalské

3/ Sv. Faustyna v posledních letech života

4/ Okno do pokoje, kde zemřela sv. Faustyna

CYKLUS:

FORMY ÚCTY
K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Drazí přátelé, v tomto čísle vám chceme v krátkosti přinést základní informace o formách úcty k Božímu milosrdenství tak, jak je známe na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. V dalších číslech „Apoštola“ v příštím roce budeme jednotlivé prvky probírat podrobněji a zároveň se pokusíme aplikovat je na náš každodenní život.

Jezu, ufam Tobie

OBRAZ BOŽÍHO
MILOSRDENSTVÍ

22. února roku 1931 obdržela sestra Faustyna od Pána Ježíše příkaz k namalování obrazu. Tak o tom píše ve svém Deníčku: „Večer, když jsem byla v cele, uviděla jsem Pána Ježíše oblečeného do bílých šatů. Jednu ruku měl pozdviženou k žehnání a druhá se dotýkala šatů na hrudi. Z poodhrnutých šatů na hrudi vycházely dva velké paprsky: jeden červený a druhý světlý. Mlčky jsem hleděla na Pána, má duše byla naplněna bázní, ale i velkou radostí. Po chvíli mi Ježíš řekl: Namaluj obraz podle toho, co vidíš, s nápisem: Ježíši, důvěřuji Ti. Toužím, aby byl tento obraz uctíván nejprve ve vaší kapli a na celém světě. Slibuji, že duše, která bude tento obraz uctívat, nezahyne. Slibuji také už zde na zemi vítězství nad nepřáteli a obzvlášť v hodině smrti. Já sám ji budu bránit jako svou slávu.“ /Deníček 47–48/

V roce 1933 přijela sestra Faustyna do Vilny. Tam jí její zpovědník, P. Michal Sopočko, pomohl namalovat první obraz. Zajistil malíře, Eugeniusze Kazimirows-

kého, který v roce 1934 obraz namaloval.

Přesto, že obraz byl namalován podle slov Ježíše zjevených sv. sestře Faustyně, od začátku se jí nelíbil. Nešlo tady o malíře, ale o krásu Krista. Tak jako všichni mystici i sv. Faustyna říkala, že není pomoci štětcem možné jeho krásu zobrazit.

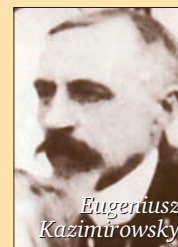
Když se nad tím trápila, Pán Ježíš se jí zjevil a potěšil ji slovy: „Velikost tohoto obrazu nespočívá v kráse barev nebo v dovednosti malíře, nýbrž v mé milosti. /Deníček 313/

Uctívání tohoto obrazu nespočívá totiž jen v jeho vystavení a v úžasu nad jeho krásou. Uctívat tento obraz znamená přijmout do svého srdce Boha, který v tomto obrazu zjevuje část své přirozenosti.

Prostřednictvím tohoto obrazu nám Ježíš ukazuje svůj vztah k člověku. Pomocí pěti symbolů se nám zde zjevuje obraz milosrdného Boha, který nám nabízí spásu.

První symbol je ruka pozdvižená k požehnání. Není to ruka, která chce pokárat, i když mnohokrát Pán Ježíš ve svých zjeveních sestře Faustyně odsuzuje hříchy světa. Je to ruka, která chce všem žehnat a obdarovávat štěstím.

Druhým symbolem je postava Ježíše, který jakoby kráčí k nám. Bůh tím chce ukázat, že nečeká neporušený na svém trůnu, až se hříšník přiblíží k němu, i když by to tak mohl udělat, ale že to on první nám vychází vstříc. On první nás miluje, očekává nás a obětuje se za nás. Běží naproti marnotratnému synu, objímá ho, a těší se, že ten, který byl mrtvý a hříšný, se vrátil a ožil. Bůh v každé chvíli našeho života jako první vztahuje svou ruku, aby nás zachránil.

Eugeniusz
Kazimirowski

Třetím symbolem je levá ruka Ježíše, která ukazuje jeho srdce. Ježíš ukazuje své srdce jako pramen milosti. Toto srdce bylo probodnuté na kříži a vytryskla z něj krev a voda, symboly svátostí. Srdce je také symbolem lásky, která je hlavním důvodem zjevení tajemství Božího milosrdenství.

Dalšími symboly jsou krev a voda. Mučednictví a milost, utrpení a štěstí. Milost často přichází skrze utrpení. Kristus rozdává plody svého umučení celému tvorstvu. Milosti přicházejí skrze svátosti, zvlášť svátost smíření a Eucharistii, jejichž správcem je Církev.

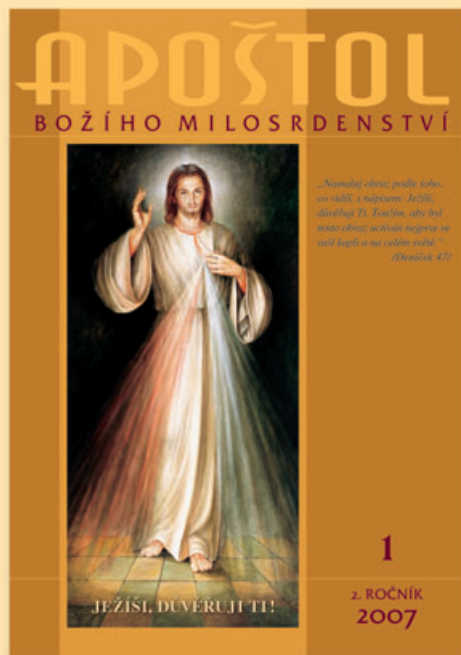
Posledním symbolem jsou slova: Ježíši, důvěřuji Ti. Přijmout milost, která pramení z utrpení, a někdy také skrze utrpení, vyžaduje totiž důvěru. Je třeba, abychom jako Abraham opustili svou zemi, a někdy je také třeba, abychom se vzdali veškeré své pozemské naděje a celou svou důvěru vkládali jen v Boha, tak, aby on sám byl naší konečnou nadějí.

Apoštol Božího milosrdenství vám nabízí obrázek milosrdného Ježíše namalovaný na základě zjevení sv. sestry Faustyny Kowalské. Obrázek má rozměry 140 x 293 mm. Cena není stanovená, je to váš dobrovolný příspěvek, který pomůže najít prostředky na další vydávání časopisu.

Pokud si chcete tento obrázek objednat, použijte složenku, kterou máte v každém čísle Apoštola. Touto složenkou pošlete svůj dobrovolný příspěvek, v kolonce pro příjemce napište:

OBRÁZEK, a potom uveďte počet kusů, např.: **obrázek 1, obrázek 5.**

Obrázek vám zašleme poštou na adresu, kterou uvedete na složence.

Více informací o obraze Božího milosrdenství najdete v prvním čísle příštího roku, ve kterém se také budeme snažit zamyslet nad tím, jak „malovat“ obraz Ježíše ve svém srdci, co nám v tom v každodenním životě pomáhá a co brání.

SVÁTEK BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Svátek Božího milosrdenství zaujímá nejdůležitější místo mezi všemi formami pobožnosti k Božímu milosrdenství, které byly sestře Faustyně zjeveny.

Poprvé o zavedení tohoto svátku požádal Pán Ježíš ve zjevení, které měla sestra Faustyna v roce 1931. „Toužím, aby milosrdenství mělo svátek. Chci, aby ten obraz, který namaluješ štětcem, byl slav-

nostně posvěcen o první neděli po Velikonocích; tato neděle má být svátkem milosrdenství.“ /Den. 49/

Volba zrovna této neděle není náhodou. Je to první neděle po Velikonocích. O Velikonocích si celá Církev připomíná dílo Božího vykoupení, které je úzce spjaté s Božím milosrdenstvím, vzpomínaným a slaveným na svátek Božího milosrdenství. Toto vykoupení je přece projevem Božího milosrdenství pro celý svět.

Zároveň je třeba si uvědomit a pamatovat, že svátek Božího milosrdenství není jen dnem, kdy si zvláštním způsobem připomínáme Boží milosrdenství a je uctíváme, ale je to den mimořádných milostí pro celý svět slíbených Pánem Ježíšem, který řekl sestře Faustyně: „Toužím, aby svátek milosrdenství byl útočištěm a úkrytem pro všechny duše a zvláště pro ubohé hříšníky.“ /Den. 699/

Pán Ježíš spojil s tímto svátkem veliké přísliby: „Kdo toho dne přistoupí k Prameni života, ten dosáhne úplného odpuštění vin a trestů.“ /Den. 300/ Pramenem života je přitom svátost smíření a Eucharistie.

„V tento den je otevřeno nitro mého milosrdenství; celé moře milosti vylévám do duší, které se ke zdroji mého milosrdenství přiblíží.“ /Den. 699/

Pro ty, kteří se pokládají za veliké hříšníky, pro které už není Božího odpuštění, Pán Ježíš zároveň vzkazuje: „Ať se žádná duše nebojí ke mně přiblížit, i kdyby její hříchy byly jak šarlat.“ /Den. 699/

Svátek Božího milosrdenství, který oficiálně zavedl 30. dubna roku 2000, v den svatořečení sestry Faustyny, papež Jan Pavel II., se tak jeví jako neobvyklá příležitost setkání s bezmeznou hloubkou Božího milosrdenství tento den otevřeného dokořán.

Dá se říct, že tento den Bůh před každým stojí jako „slabý“ a starostlivý Otec, a ne jako Soudce.

„Žádná duše nenalezne ospravedlnění, dokud se s důvěrou neobrátil k mému milosrdenství, a proto má být první neděle po Velikonocích svátkem milosrdenství a kněží mají v ten den duším říkat o tom mém velkém a bezedném milosrdenství.“ /Den. 570/ – říkal ve zjevení Pán Ježíš sestře Faustyně.

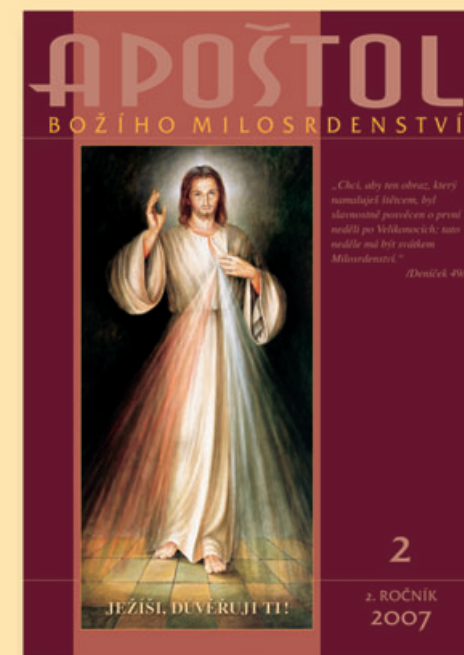
Svátek Božího milosrdenství se tedy stává Bohem stanovenou chvílí setkání člověka s jeho milosrdenstvím. K tomuto setkání mají připravovat a vést člověka všechny ostatní formy úcty k Božímu milosrdenství.

Ovšem, tak jako v případě obrazu Božího milosrdenství, nemůžeme zapomenout na to, co je nejdůležitější, a co také zdůrazňoval sestře Faustyně Pán Ježíš:

na důvěru. Dokud se s důvěrou neobrátilme k jeho milosrdenství, nenajdeme ospravedlnění a vnitřní pokoj.

Pokud tedy chceme dosáhnout a získat milosti slíbené Pánem Ježíšem, musíme více důvěřovat jemu, než sami sobě. Více poslouchat jeho slova, než hlas našeho srdce, které nám někdy hodně věcí vyčítá a my si s tím nedokážeme poradit. Stojí za to vzpomenout si zde na slova sv. Pavla, který říká, že Bůh je větší než naše srdce a výčitky svědomí, které máme a které pramení z naší minulosti.

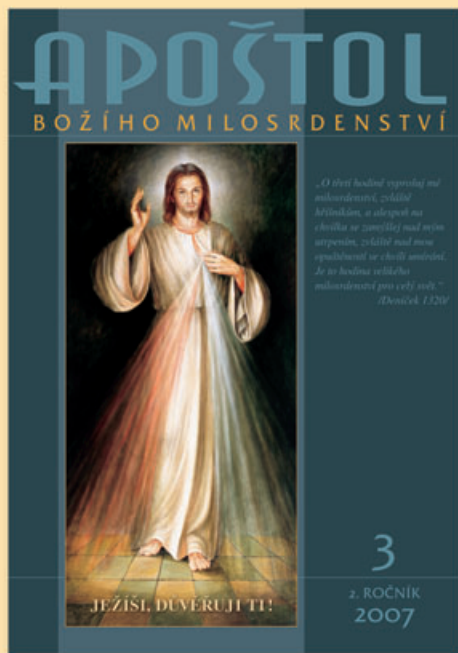
Více informací o svátku Božího milosrdenství najdete v druhém čísle příštího roku, ve kterém se budeme snažit uvědomit si, že se Bůh opravdu na nás dívá milosrdně, a budeme hledat cestu, jak se učit milosrdnému pohledu sami na sebe a na lidi kolem nás.

HODINA MILOSRDENSTVÍ

V říjnu roku 1937 Pán Ježíš ve zjevení sestře Faustyně přikázal uctívat hodinu své smrti (15.00 hod.) a aspoň chvíli se v tuto hodinu dovolávat milosrdenství skrze zásluhy jeho utrpení a smrti pro celý svět. „Připomínám ti, má dcero, že kdykoliv uslyšíš, jak hodiny odbíjejí třetí, celá se ponoř do mého milosrdenství, veleb je a oslavuj; svolávej jeho všemohoucnost na celý svět, zvláště na ubohé hříšníky, vždyť v té chvíli bylo pro všechny duše otevřeno dokořán. V tuto hodinu vyprosíš pro sebe i pro jiné všechno, v tuto hodinu se dostalo milosti celému světu – milosrdenství zvítězilo nad spravedlností.“ / Den. 1572/

Hodina milosrdenství je pro nás šancí pochopit sílu Boží lásky k nám, která se projevila v jeho umučení pro nás všechny. Proto Pán Ježíš říká sestře Faustyně, aby se snažila tuto hodinu pomodlit pobožností křížové cesty, anebo, pokud ji to povinnosti nedovolí, aspoň na chvíli se pomodlila v kapli, a tím uctila jeho milosrdné srdce. A když ani to nebude možné, aby si aspoň na chvíli vzpomněla na jeho umučení. /srov. Den. 1572/

Více informací o hodině milosrdenství najdete ve třetím čísle příštího roku, ve kterém se kromě toho chceme zamyslet nad tím, jak využívat svůj čas k plnění skutků milosrdenství a jak je spojit s Kristovým utrpením.

KORUNKA K BOŽÍMU MILOSRDENSTVÍ

Ve Vilně měla 13. září roku 1935 sestra Faustyna zjevení anděla, který přišel potrestat svět za jeho hříchy. Když uviděla anděla, prosila ho, aby se zdržel, že svět určitě bude činit pokání. V tomto okamžiku se ocitla stojící před Nejsvětější Trojicí, před kterou nesměla opakovat svou prosbu. Když ale ve své duši pocítila

Kristovu milost, začala se modlit slovy, která slyšela ve svém srdci, a uviděla, že trest nad světem byl zastaven.

Druhého dne, když byla ve svém pokoji, zjevil se jí Pán Ježíš, připomněl jí tato slova a poučil ji, jak se má těmito slovy modlit na růženci.

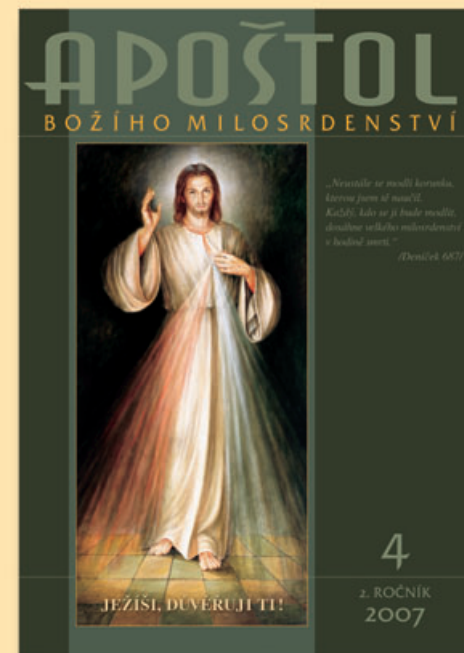
V korunce prosíme o milosrdenství pro nás a pro celý svět. Slovo „k nám“ znamená osobu, která se modlí, a také lidi, za které touží a je povinná se modlit. Slova „i k celému světu“ znamenají všechny lidi na celém světě a také duše v očistci.

Někdy Pán Ježíš ve svých zjeveních sestře Faustyně ukazoval hodnotu a sílu této modlitby. S touto modlitbou spojil také své přísliby, že skrze modlitbu této korunky dá rád všechno, o čem lidé budou prosit, bude-li to shodné s Boží vůlí. /Den. 1541/

Zvláštní milosti Pán Ježíš slíbil v hodině smrti nejen těm, kteří se budou tuto korunku modlit, ale také těm, za které se tuto korunku někdo pomodlí. „Každý, kdo se ji bude modlit, dosáhne velkého

FOTO: ADAM BUJAK

milosrdenství v hodině smrti. Kněží ji budou dávat hříšníkům jako poslední záchranu.“ /Den. 687/ „Napiš, že když se tuto korunku budou modlit u umírajících, postavím se mezi Otcem a umírající duší ne jako spravedlivý soudce, ale jako milosrdný Spasitel.“ /Den. 1541/

Korunka, společně s výzvou „Ježíši, důvěřuji Ti!“ je nejznámější modlitbou k Božímu milosrdenství. Překládána je dokonce do afrických nářečí a lidé se ji modlí ve všech končinách země.

Více informací o korunce k Božímu milosrdenství najdete ve čtvrtém čísle příštího roku, ve kterém se budeme snažit odpovědět na otázku, jak v modlitbě hledat sílu k následování milosrdného Boha.

zpracoval
P. Wojciech Zubkowicz SAC

VLASTIMIL BLÁHA • „PROMĚNĚNÍ“ – 1963

K O R U N K A

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdrávas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdrávasu budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svátý Silný, Svátý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

/Deníček 476/

KONGREGACE SESTER
MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna

Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby.

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952 ■ K rotundě 81/6
544 01 128 00 Praha 2
Dvůr Králové n/Labem

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

Pro jeho bolestné utrpení
buď milosrdný k nám
i k celému světu

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Pro jeho bolestné utrpení...

Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa

UMĚNÍ PŘIJMOUT SÁM SEBE

FOTO: ARCHIV ABM

NA PRVNÍ POHLED SE TO
ZDÁ ÚPLNĚ JEDNODUCHÉ.
VE SKUTEČNOSTI TO ALE JE
TO NEJVĚTŠÍ UMĚNÍ.

Přijmout sám sebe je základním morálním problémem a zároveň centrálním bodem celého postoje člověka vůči světu. To, že pozvu žebráka na hostinu, že odpustím tomu, kdo mě urazil, že pro Krista miluji dokonce nepřítele – to je bezpochyby velikou ctností. Cokoliv jsem udělal svého bratru, to jsem přece udělal Kristu.

A co pokud bych sám v sobě odhalil takového žebráka, člověka, který ublížil, dokonce nepřítele, který ve mně žije? Co se stane pak?

Tehdy mizí většinou celá křesťanská nauka, mizí láskyplný a milosrdný postoj, není místo na trpělivost a já říkám „bližnímu“ v sobě: „Jdi pryč!“ Dokonávám sám na sobě ničící kritiku a vylévám na

sebe všechnu zlost. Navenek tento fakt často skrýváme, popíráme, že jsme sami v sobě našli toho nejmenšího z malých, který potřebuje naše milosrdenství, nepřiznáváme se k němu a dokonce, pokud by se sám Bůh přiblížil k nám v tom „bližním“, který je v nás, tisíckrát bychom ho zapřeli ještě před tím, než by kohout zakokrhál.

Kdo poznal všechny temné stránky svého nitra a ví o nich, ten dokáže pochopit, že se jeho život může vydařit jen tehdy, když vůči sobě samému bude milosrdný, když sám sobě řekne „ano“ a tím zároveň souhlasí s tím, jaký byl stvořený a jaký je.

Postoj milosrdenství vůči jiným je možný jen v tom případě, že jsme milosrdní k sobě, že jsme uznali vlastní nedokonalost. Kdo se podíval do svého nitra s plnou akceptací toho, co tam je, ten je schopen přijímat jiné s úctou a bez předsudků.

Abychom byli schopni dobře přijímat jiné, musíme nejdříve dobře hodnotit

sebe, přijmout svoji osobu a nic, co je v nás, surově nesoudit.

Přijmout sám sebe – v tom spočívá opravdové následování Ježíše. Jít za Ježíšem neznamena „kopírovat“ Ježíše, ale přetvářet náš život tak, jak On přetvářel svůj v podmínkách, které mu byly dané. Nejde tedy o to klást si při následování Páně příliš velké požadavky, ale o to, abychom měli odvahu prožívat jedinečný, neopakovatelný život, který pro nás naplánoval Bůh.

Je třeba bez předsudků nahlédnout do své duše a podívat se, co v ní najdeme – a nic z toho nehodnotit, a především přísně nesoudit. Cílem vnitřní práce je to, aby člověk řekl „ano“ své minulosti, své povaze, aby souhlasil se vším, co v něm je. Změnit je možné jen to, co se přijalo. To je základní pravidlo lidské přirozenosti. Zásadní úkol spočívá tedy v tom, abychom posilili vědomí hodnoty vlastní osobnosti.

Člověk, který k sobě získá důvěru, bude vůči sobě samému jednat laskavě. Je už totiž osvobozen od stálé povinnosti porovnávat se s jinými, netrápí ho už pocit méněcennosti. Dívám se na své problémy, strach, viny, vady, ale nehodnotím je. Místo toho se snažím říct: „Mám problémy, ale já nejsem můj problém. Mám slabé stránky, ale já nejsem slabou stránkou. Nejsem bez viny, ale já nejsem mou vinou.“ Je ve mně prostor, do kterého tyto pocity nemají přístup.

Je ve mně prostor osvobozený od sebeobviňování, zklamání, proher, zlosti a strachu. Vědomí, že takový prostor ve mně existuje, mi umožňuje přijmout sám sebe na sto procent. Nejsem pod tlakem získat kontrolu nad některou částí svého života. Víím, že mezi všemi nedokonalostmi existuje ve mně prostor ležící mimo dosah

mých tužeb a popudů. Je hodně lidí, kteří jsou krutí vůči sobě, protože si myslí, že se musí ze všech sil snažit zbavit svých obav, podráždění a pocitů viny.

Nemusím ovládnout svůj strach, podráždění, slabost. Můj úkol spočívá spíše v tom, abych v sobě odhalil prostor, ve kterém je přítomen Bůh, prostor, do kterého nemají všechny ty city a problémy možnost se dostat. Tehdy víím, že všechny ty vášně a touhy, se kterými bych měl zápasit, nemají nade mnou vlastně moc. A v tu chvíli už jimi nebudu určen. Všechno ve mně má právo existovat, protože víím, že když ve mně bydlí Bůh, nic nade mnou nezíská moc. V prostoru s Ním mi nic není, nic mi nechybí. Díky tomu mohu být k sobě něžný a laskavý.

Základním cílem duchovního vedení je přivést člověka k tomu, aby se smířil sám se sebou a se svým životem. Abychom mohli tohoto cíle dosáhnout, měli bychom se nejdříve seznámit se vším, co je v našem nitru, bez toho, abychom to hodnotili. A potom – na základě dosavadní historie našeho života – musíme odhalit naši hodnotu a místo v životě.

Duchovní vůdci se v podstatě setkávají s lidmi, kteří jsou zranění a neumí si se svými ranami poradit. Stále cítí bolest, která jim nedovoluje vést vydařený život. Duchovní vedení nemá obvykle za cíl osvobodit vedeného člověka od všech jeho problémů nebo mu pomoci zapomenout na všechny křivdy, které utrpěl. Míří spíše k tomu, aby k nim člověk změnil svůj vztah a naučil se s nimi jednat tak, aby mu to umožnilo žít.

Pokud se vedený člověk naučí dobře přijímat svou poraněnou minulost, získá zdraví.

NÁRODNÍ SVATOVÁCLAVSKÁ POUŤ 2006 VE STARÉ BOLESLAVI

Kardinál M. Vlk žehná s ostatky sv. Václava

28. září jsme opět prožívali ve Staré Boleslavi slavnost sv. Václava jako celonárodní pouť. Hlavní mši svatou celebroid v 10 hodin na náměstí kardinál Miloslav Vlk při účasti apoštolského nuncia a českých i moravských biskupů. Bohoslužby se také zúčastnil předseda vlády Mirek Topolánek. Přinášíme vám fragmenty homílie Mons. Františka Lobkowicze, biskupa ostravsko-opavského, a několik fotografií z národní pouti v naději, že vás to povzbudí k tomu, abyste za rok přijeli na národní pouť do Staré Boleslavi.

Biskup František Lobkowicz

■ „Dnešní den je v kalendáři označován jako den české státnosti. Je to z jednoho prostého důvodu. Už po staletí se slaví dnešní den jako svátek svatého Václava.

■ Svatý Václav je během staletí uznáván jako vévoda české země, je dědičným knížetem. Všichni po něm spravovali zemi jeho jménem a se zodpovědností jemu. Svatý Václav je opravdu někdo, ke komu se můžeme utíkat, koho můžeme prosit,

Nešpory v bazilice Sv. Václava

a také vždycky tak děláme a v těžkých dobách se obracíme ke svatému Václavu a prosíme o pomoc a ochranu.

■ Den státnosti. Jaký je náš stát? Jaká je ta naše vlast? Samozřejmě každý odpoví, že naše vlast je krásná. A ona je. Objevují to každý rok nesčetné zástupy turistů, kteří obdivují nejen krásy Prahy, ale celé naší země. Je opravdu krásná. A i mezi lidmi jsou takoví. Vlasti je věnováno

mnoho hudebních děl, Pražské jaro, na mnoha místech zní nádherná hudba.

■ Docela oprávněně naše hymna zpívá: „Zemský ráj to napohled.“ Když se ale pozorněji zamyslíme nad situací naší doby, dřív nebo později zjistíme, že to je opravdu ráj, ale jen na pohled. Krása nespočívá jen v materiálních věcech. Aby život byl krásný, je především nutné budovat krásné mezilidské vztahy. A právě tady nám to s tím rájem nějak v posled-

Biskupové v průvodu na začátku mše sv.

ní době skřípe. Jsme svědky mnoha nedobrych jevů, ke kterým těžko zůstat lhostejným. A bohužel je to záležitost všech společenských skupin. Asi každý z nás intenzivně vnímá situaci na politické scéně. Podobně, jako se nemohou a možná často ani nechtějí dohodnout politici na vrcholu, bují nelaskavost v rodinách (více než polovina se rozpadá), na pracovištích, šikana už není jen

Slavnostní shromáždění na náměstí

FOTO: ARCHIV ABM

Uctívání Palladia v kostele Panny Marie

výsadou mazáků či nováčků na vojně, ale proniká i do tříd základních škol.

■ Asi bych mohl pokračovat hodně dlouho ve výčtu všech negativ naší společnosti a všichni je dobře známe. Jen si kladu otázku, co s tím. Pokud budu říkat: „To je hrozné,“ bylo by to asi špatné. Je třeba hledat nějakou cestu, vím, že není v možnostech této krátké promluvy nabídnout recept na řešení, ale nějaký náznak cesty by se snad dal nabídnout. S dnešním svátkem má hlubokou souvislost nejvýznamnější klenot, který máme v naší zemi a který je uchovávan v katedrále svatého Víta, Vojtěcha a Václava. Mám na mysli svatováclavskou korunu. Ta, pokud je mi známo, nepatří žádnému živému člověku. Je majetkem samotného svatého Václava a patří na jeho hlavu. Tak to alespoň ustanovil její zhotovitel, kupodivu největší Čech a zároveň otec vlasti, císař Karel IV. Každý král, který chtěl být touto korunou korunován, si ji musel za poplatek vypůj-

čit a pak zase poctivě vrátit. Jak vypráví nedávná historie z druhé světové války, jen jeden člověk si ji neoprávněně posadil na hlavu a se zlou se potázel. Chce-li někdo shlédnout tento nádherný skvost, tento klenot, musí mít k tomu zvláštní povolení prezidenta republiky a k otevření korunovační komory se musí sejít významné osobnosti veřejného života. To nakonec všichni víme, že držitel sedmi klíčů jsou prezident republiky, pražský arcibiskup, premiér vlády, probošt svatovítské kapituly, předseda parlamentu, předseda senátu a primátor hlavního města Prahy. Aby se komora mohla otevřít, musí se všichni sejít a musí, ať chtějí nebo nechťejí, spolupracovat. Pohlédnout na krásu korunovačních klenotů vyžaduje tedy jakousi součinnost. Není to snad náznak cesty, jak se i v životě propracovávat ke kráse, ke skutečné kráse? Svatý Pavel nás vybízí: nechte nerozumných hádek, nechte sporů, ať je Kristus jako Bůh

náš mezi námi. Před dvěma roky jsme si společně se střeoevropskými národy v Mariazell uvědomovali, že Kristus je nadějí Evropy. Jestliže Jan Pavel II. a Benedikt XVI. volají do Evropy: „Evropo, nezapomeň, že jsi křesťanská,“ snad i člověk ve Staré Boleslavi může volat: „Česko, nezapomeň, že jsi vybudováno na křesťanských základech a že jedině v křesťanských hodnotách můžeš znovu objevit skutečnou krásu lidského života.“ Ta se dá

totiž opravdu nalézt jen na základech skutečných hodnot, kdy tou největší hodnotou je, byla a bude láska. Všechno totiž pomine, jen láska zůstává. A tak chtějme prosit i svatého Václava, který jak známo vždy stál při svém lidu v dobách těžkých, aby i v této vpravdě těžké době nedorozumění a často i hádek vyprosil u Boha skutečný mír a pokoj.“

fragmenty homilie
biskupa Františka Lobkowicze

STARÁ BOLESLAV

PRAKTICKÉ INFORMACE

Program akcí poutního místa najdete na adrese: www.staraboleslav.com.

BOHOSLUŽBY

Kostel Panny Marie • letní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 18.00,
zimní čas: po–so 9.00, ne 9.00, 17.00.

Po každé mši svaté je požehnání Palladiem země české a jeho uctívání.

Kostel sv. Václava • letní čas: út–so 18.00, ne 8.00, zimní čas: út–so 17.00, ne 8.00.

ADORACE

Kostel Panny Marie • letní čas: út–so 18.45–19.45, zimní čas: út–so 17.45–18.15.

Pokud se chcete pomodlit ve staroboleslavských kostelích, jsou otevřené během bohoslužeb a kostel Panny Marie také během celého roku o nedělích od 13.00 do 17.00 hod.

Informace o prohlídce kostelů

pro jednotlivce: 326 910 552; www.staraboleslav.com,
pro skupiny: 326 906 733, 603 814 120, 602 368 015; www.corbohemiae.cz

Pohoštění pro skupiny poutníků: Nabízíme možnost pohoštění pro skupiny od 10 do 90 osob v příjemném prostředí. Skupiny je nutné telefonicky objednat. Klášterní vinárna, Jungmannova 779/8, 250 02 Stará Boleslav, tel.: +420 326 911 267, mobil: +420 603 510 781, klasterni@staraboleslav.com.

Správa poutního místa: O. pallotini, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav, tel. 326 910 552, fax: 326 910 551, email: fara@staraboleslav.com, www.staraboleslav.com.

Malíř VLASTIMIL BLÁHA, autor obrazů v tomto čísle, se narodil na svátek Narození Panny Marie 12. září 1930 v Praze jako třetí syn Josefa a Marie.

„Barevné Evangelium“, později „Evangelium pro paneláky“ a současné „Kdo jako Bůh – Musíme se znovu zrodit“, tvoří od roku 1960. Dílo vznikalo v Praze, na Šumavě, v Odolene Vodě a v posledních letech na Dobříši.

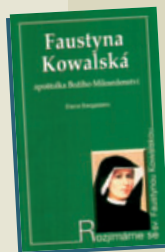
První výstava roku 1990 v Klatovech byla uskutečněna, vzhledem k předcházejícímu režimu, až v šedesáti letech malířova věku.

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem. Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA KOWALSKÁ APOŠTOLKA BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Elena Bergadano

O okolnostech vzniku obrazu Božího milosrdenství, ale také o dalších osudech této polské sestry vypráví tato biografická kniha italské spisovatelky Eleny Bergadano. Nechybí ani výbor z modliteb sestry Faustyny zahrnující také nověnu k Božímu milosrdenství a Korunku. Brož., 126 str., 138 Kč

BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

prof. Dr. P. Ignacy Różycki

V této publikaci autor na základě přísně vědeckého studia hodnotí osobnost, zjevení i formy kultu Božího milosrdenství.

Brož., 44 str., 49 Kč

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Elżbieta Siepak

Výbor modliteb sestry Faustyny, apoštolky Božího milosrdenství.

Brož., 64 str., 29 Kč

O MILOSRDENSTVÍ S KATEŘINOU LACHMANOVOU

Soubor čtyřiceti krátkých zamyšlení nad tím, jaký význam má milosrdenství v duchovním životě. Váz., 87 str., 95 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilk@kna.cz, www.ikarmel.cz

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. **Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!**

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

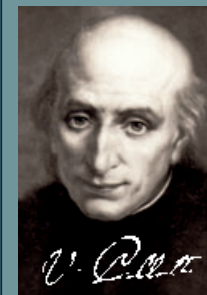
Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav

Číslo účtu: 35 – 6219210237/0100

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky, faxem nebo e-mailem: tel. 326 910 552 nebo mobil: 774 521 531, fax: 326 910 551, e-mail: objednavky@apostol.cz. Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

● 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

● Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

● Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

P. Wojciech Zubkowicz SAC, Lázeňská 61, 250 02 Stará Boleslav
tel. 326 910 552, e-mail: pallotti@volny.cz

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě pošlete poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu abm@staraboleslav.com.

VESMÍRNÁ MATKA

VLASTIMIL BLÁHA • 1979